

1.

ЕМИ

Клементайн Райдър, кълна се в бога, ако ще се цупиш цяла нощ, веднага те връщам вкъщи — каза Теди.

— Не се цупя! — възразих, макар че — да, цупех се. Връщането у дома винаги ми действаше така. Както и когато Теди се обръщаше към мен с цялото ми име. Сериозно, кой нормален човек би кръстил дъщеря си с подобно архаично име?

Когато ставаше дума за излизания, Теди го приемаше като мисия. А когато Теди вземеше нещо присърце, нямаше сила, която да ѝ противостои. Обикновено няхах нищо против. Тя беше най-добрата ми приятелка. Познаваше ме по-добре от самата мен. Знаеше от какво имам нужда още преди аз да разбера. И когато тази сутрин зарязах гаджето си с лепящо листче на хладилника, отказах се от състезанията с варели* и събрах целия си живот в пикапа, и шофирах петстотин километра към малкия ни град, Теди вече ме чакаше.

* Състезанията с варели (*barrel racing*) са вид конен спорт, в който ездачът трябва да обиколи три варела в определен триъгълник възможно най-бързо. Това е популярна дисциплина в родео състезанията, особено сред жените ездачи. — Б. р.

Все още дори не бях разтоварила багажа. Пикапът ми си седеше на алеята ѝ, претъпкан до пръсване.

Разпознах черния път, по който тя шофираше, и веднага ми се прииска да съм отново зад волана, да обърна и да отпраша нанякъде.

– *Ботуиът на дявола?* Сериозно? – попитах. Вярно, че в Медоуларк не гъмжи от нощен живот, но *Ботуиът* беше едно от местата, които предпочитам да избягвам. Шансът да познавам всеки вътре, беше... твърде голям.

Баща ми и братята ми още не знаеха, че съм тук. И исках да си остане така. Поне още няколко часа.

– Да, *Ботуиът на дявола*. Мястото е забавно и човек забравя грижите си там – обясни тя. – А ти имаш нужда точно от това, Еми.

Може би беше права. Но нейната представа за забавно винаги леко се разминаваше с моята.

– Знаеш ли какво е забавно? – попитах. – Вино и...

– Вино и *Сватбен сезон*. Това е забавно – довърши тя с усмивка. – Да, признавам. Но, Еми, вече цял месец гледаш един и същ филм в Денвър. Буквално всеки път, когато ти звъннех по Фейстайм, можех да чуя как зарязват Патрик Демпси пред олтара. Вече виждам тъжните му сини очи и насън – и аз си имам граници.

– Това е най-хубавата сцена във филма – казах. – Къса ти сърцето и после го зашива обратно.

Теди сложи ръка на сърцето си.

– Никога не бих подценила достойнствата на *Сватбен сезон*. Но все пак има причина да си се прибрала у дома, вместо да го гледаш за трийсет и втори път.

По дяволите. Ненавиждах, когато говореше логично.

– Добре – признах. – Но ти плащаш питиетата.

Теди се разсмя.

– Мислиш прекалено на дребно. Защо аз да плащам твоите питиета – или пък моите, – когато в *Ботуиът на дявола* има поне десетина мъже, готови да го направят на драго сърце?

– Надценяваш способността ми да въртя мъже на малкия си пръст – казах.

– А ти подценяваш моята – отвърна Теди и ми смигна. – Освен това ти си Клементайн Райдър, шампионка в състезанията с варели и част от най-обичаното семейство в Медоуларк. Сигурна съм, че ще има опашка от кандидати да те почерпят – а аз ще се вредя покрай теб.

Изсумтах, а Теди ме дари с една от своите несравними усмивки.

– Между университета и състезанията те нямаше почти цяло десетилетие – продължи тя. – А когато се прибираще, се срещаше само със семейството си... и мен. От любимката на Медоуларк се превърна в загадката на Медоуларк. Хората ще се радват да те видят.

Пикапът бавно спря. Погледнах към познатия претъпкан паркинг на черния път. Разбира се – беше петък вечер в Медоуларк, щата Уайоминг.

Защо, по дяволите, цялата тази каша, която ме накара да събера живота си в Денвър и да го отнеса у дома, не можа да изчака поне до понеделник?

Ботушът на дявола беше един от най-старите барове в Уайоминг, почти на границата на окръг Медоуларк. Толкова встрани от света, че обичайно се пълнеше само с местни. Отвън не привличаше внимание. И отвътре – също. Стара дървена постройка в стил *Дивия запад*, с избеляла боя, неоновы табели в излишък и парче шперплат над входната врата, върху което със спрей беше изрисуван каубойски ботуш, а вътре беше пъхнат дяволски тризъбец. Всъщност никъде не пишеше името на бара. Нито на вратата, нито на халбите за бира. Само ботуш и тризъбец. Класика.

Още от пикапа чувах групата – свиреха кавър на Ханк Уилямс. Беше девет вечерта, което значеше, че кънтри класиките щяха да продължат, докато клиентите не поискат нещо по-модерно, за да могат да танцуват. Молах се дотогава вече да сме си тръгнали.

— Ей — каза Теди тихо. — Ако наистина не искаш да сме тук, можем да си тръгнем. Но не се сещам за по-добър начин да прекарам първата ти вечер у дома от това — с теб на място, което и двете тайно обичаме. Поне мъничко.

Права беше. Не исках да си го призная, но харесвах това място. Неохотно, но искрено.

— Винаги си изкарваме добре тук — продължи тя. — Залогът е малък, а наградата — голяма.

Въздъгнах. Една малка част от мен... се вълнуваше, че съм в *Ботушът на дявола*, че съм си у дома.

А една още по-малка част осъзнаваше, че Теди както винаги е права. Щяхме да се забавляваме, хората щяха да са мили и почти сигурно нямаше да си платим сами питиетата. Такъв беше Медоуларк — предсказуем, дори удобен. А точно сега имах нужда от нещо предсказуемо и удобно.

— Какво искаш да направим, Еми? — попита тя.

Погледнах я.

— Искам да остана — отвърнах. И го мислех.

Широката усмивка, която изгря на лицето на Теди, можеше да захрани Медоуларк и околните окръзи с ток за седмица. Тя посегна към ръката ми и я стисна.

— Това е моето момиче. Хайде, да вървим.

Дишай дълбоко, Еми. Дръпнах дръжката, за да отворя вратата на пикапа откъм седалката до шофьора и я бутнах силно.

Нейният форд *Рейнджър* от 1984-та имаше някои странности. Странност номер едно: почти неработещите врати.

Още щом ботушите ми стъпиха на чакъла, усетих как възелът в стомаха ми започва да се разплита. Камъчетата под подметките ми и звукът, който издадоха, ми бяха познати. Утешителни. В свят, който напоследък беше изцяло непознат, поне това си беше останало същото. Да си бъда у дома.

Толкова дълго бях планирала бягството си от Медоуларк, че не знаех как ще се почувствам, когато се върна. Бях идвала за празници, рождени дни, някой и друг уикенд. Но сега беше

различно. Струваше ми се по-трайно. Очаквах да се чувствам като в капан.

Но не беше така. Беше... нормално. Почти блажено.

Вдишах хладния нощен въздух. Сякаш дробовете ми най-сетне се отпуснаха и въздухът, който влизаше в тях, започваше да изтласква тежестта, заседнала в гърдите ми.

Чух как ботушите на Теди се приближават от моята страна на пикапа.

– По дяволите, Райдър – каза. – Почти бях забравила колко си секси.

Усмихнах се. Искрено.

Комплиментите от Теди винаги бяха най-добрите, защото ги казваше само когато ги мислеше. А тя винаги беше искрена. Истинска. Безкомпромисна. Обичаща. Никога не казваше каквото и да е, без да го мисли.

– Така или иначе ще се прибера с теб тази вечер, Андерсън. Няма нужда да ме обсипваш с комплименти – казах, прокарайки ръка по нейната. – Добра двойка сме.

И наистина бяхме.

Началото на приятелството ни беше поставено, когато баща ѝ започна работа в семейното ни ранчо преди повече от два века години. Последните четири години, след като бяхме завършили университет, аз и Теди живеехме в различни градове, но си говорехме почти всеки ден. А тя поне четири пъти годишно минаваше осемчасовия път до Денвър. Хората си мечтаят за приятелка като Теди. А аз я имах.

Когато днес се появи на алеята ѝ с целия си живот в пикапа, тя не ме попита нищо. Нито за апартамента. Нито за гаджето. Нито за кариерата. Просто ме нахрани със сирене, напои ме с диетична кола и ме остави да се цупя няколко часа на дивана ѝ. После плесна с ръце и заяви, че излизаме. Да си намеря нещо от гардероба ѝ.

И така се оказах облечена с обикновен бял потник, все още скрит под любимото ми дънково яке, подплатено с агнешка кожа, и черна сатенена пола. Цепката стигаше точно над сре-

дата на бедрото. Беше малко по-дълбока, отколкото бях свикнала. Но ми харесваше как ме караше да се чувствам — привлекателна. Бях обута с черни каубойски ботуши, които никога не трябваше да срещат кон отблизо, но бяха перфектни за бара.

Теди носеше изрязан черен топ с къси ръкави и светлосини дънки, сякаш излети по нея. Меднорусата ѝ коса беше вързана на висока опашка, която подскачаше с всяко нейно движение.

— Готова ли си, бебче? — попита тя.

Още едно дълбоко вдишване. *Добре си, Еми. Ботушите ти не са в стремена. Стъпила си на твърда почва.*

— Готова съм.